

SZTE hírek > Hírchívum > 2019. Szeptember

„Minden gyerek egy-egy csoda” – vallja Bőjte Csaba, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány létrehozója

2019. szeptember 08.

25 éves létezése óta több mint 6 ezer nehéz sorsú magyar származású gyereknek nyújtott menedéket a Dévai Szent Ferenc Alapítvány. Az erdélyi szervezet alapítójával, Bőjte Csaba ferences rendi szerzetessel a Hátrányos helyzetű társadalmi és csoportok és gyermekek címmel az SZTE Juhász Gyula Pedagógusképző Karon tartott szemeszternyitó előadása előtt, illetve az alapítvány és az SZTE JGYPK közötti szakmai együttműködéséről szóló megállapodás aláírását követően beszélgettünk.

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

– A Dévai Szent Ferenc Alapítványt (<https://szentferencalapitvany.org/kik-vagyunk/>) 1993-ban hoztuk létre. Valójában a gyerekek hívták életre, mert jöttek, koldultak, s előbb csak egy-egy ebédre, vacsorára fogadtuk őket, de aztán nem is akartak már nagyon elmenni. Ezért szerveztünk nekik egy tábort, aminek a végén, amikor mondtuk, hogy „Most már haza lehet menni!” a gyerekek sírva kérdezték tőlünk: „Miért nem tartanak egy éves tábort?”... Innen indulva idén már a 26-27. „éves tábornál” tartunk – összegezte *Bőjte Csaba*, miként született meg a Dévai Szent Ferenc Alapítvány, amely 2019-ben Erdély 82-83 három helységében tevékenykedik.

„A játék fontos része a pedagógiának”

Erdély területének négyzetkilométerei alapján nagyobb, mint a jelenlegi Magyarország, ezért aztán a Dévai Szent Ferenc Alapítvány – Temes megyéhez tartozó – zombolyai házából a kovásznai otthonig több mint 500 kilométert utazik *Böjte Csaba*. A ferences szerzetes elmondta: az „alapítvány háza” között van olyan, amely „bentlakás”, vagyis kollégium, de a többség olyan „ház”, ahonnan a gyerekek – a magyarországi napközihez hasonlóan étkezést is biztosító közös tanulás, szakkört mintázó foglalkozás, illetve a tanulószoba után, délután vagy este – haza mennek.

– A gyerekek otthon egész évben működik, így aztán karácsonytól a nyári vakációig, majd karácsonyig, vagyis egész évben jól jön, ha segítséget kapunk fiatal pedagógusoktól, akik szeretnek együtt játszani vagy tanulni a gyerekekkel. Meg vagyok arról győződve, hogy a játék fontos része a pedagógiának. A versmondástól kezdve a szorzótábla kikérdezéséig sok mindenben tudnak nekünk segíteni a Szegedi Tudományegyetem gyakorlatra hozzánk érkező hallgatói is. „Mindenevők vagyunk”, amit egy pedagógus nyújtani tud, azt mi örömmel és szeretettel fogadjuk – fogalmazott, amikor arról kérdeztük, milyen segítségnek örülnének a legjobban.

Az elmúlt 25 évben több mint 6 ezer gyereket fogadott be Dévai Szent Ferenc Alapítvány. A 2019. szeptember 9-én kezdődő romániai tanévben 1800-1900 gyerekről gondoskodnak.

– A pontos létszámot a tanév kezdete előtt nem lehet tudni, mert a szegény ember nem tervez előre: „esik – suppan” – magyarázta. – Ez úgy van, hogy „Fogorvoshoz ki megy el holnap? Hát, akinek fáj a foga.” És „Gyereketthonba ki megy be? Hát, akinek baja van.”

A legtöbb gyerek szórványból kerül az alapítványi „házakba”, jórészt Erdélynek azon vidékeiről, amerre a magyarok kisebbségben élnek.

– A legkisebb gyerekünk? – kérdezett vissza. – Hát az még meg sem született, mert anyaotthont is működtetünk – hárította el Bőjte Csaba a „leg”-ekkel kapcsolatos kérdést arra hivatkozva, hogy minden korosztályból fogadnak segítségre szoruló fiúkat és lányokat – Az eddig befogadott hatezer gyerekünk szülei között egy olyanról se tudok, aki érettségizett vagy egyetemet végzett volna. Ezt a réteget próbáljuk beemelni a társadalomba. Az elmúlt 25 évben azt tapasztaltam, hogy Isten selejtet nem teremt: minden gyerek egy-egy csoda.

„Ezt a régi a bolhacirkuszt fejezzük be!”

Ferences novíciusként két hétig a szegedi kolostorban élt *Bőjte Csaba*. Így aztán mint a város egykori lakója is tudja: a Szegedi Tudományegyetem, amely a női klinika szülészeti és az anyatejgyűjtő állomásnak a működtetésétől kezdve a közoktatáson és egyetemi képzésen át a kutató laboratóriumok és a csillagvizsgáló fenntartásáig számos funkciót ellát, végig kíséri a dél-alföldi régióban élő ember életét a születéstől a halálig. Egy ilyen sokrétű állami intézmény miként működhet együtt a ferencesek alapítványával, amely nehéz sorsú erdélyi gyerekeknek nyújt menedéket?

– Halottak a bolhacirkusztól? A két világháború közötti látványosságról, az „idomárának” a tenyerén ugráló bolháról? – válaszolt a kérdésre kérdéssel *Bőjte Csaba*. – A mutatvány úgy történt, hogy a bolhára ráraktak egy poharat, s ahogy ugrott a bolha, nagyokat koppant a pohár belső falán. Ilyen „tapasztalatok” után a bolha akkor is az „idomár” tenyerén maradva ugrált, amikor már nem is tartotta fölé a poharat – magyarázta és tenyerén mutatta. – Azt gondolom, hogy a mi népünk is ilyen

bolhacirkuszt folytat. A kommunizmus végén lebontották a vasfüggönyt, több irányban alig észrevehetőek vagy eltűntek az országhatárok, de a fejünkben megmaradt, hogy „Magyarország véget ér Nagylaknál”. Holott nem így van! Azt mondom: ezt a régi a bolhacirkuszt fejezzük be! Mert a magyarországi emberekhez tartozik a Retyezát-hegység a tavaival ugyanúgy, mint ahogy hozzám, erdélyi emberhez a Balaton, mert nem vette el senki tőlem, tőlünk ezt a tágas hazát, amely keresztül-kasul látogatható. Megfoghatjuk egymás kezét! Nem is szűkíteném le ezt a most induló együttműködést csakis a szegedi egyetem tanárképző karának a falai közé. Ne csak az intézmények közötti kapcsolatokra gondoljunk, hanem a mögöttük meglévő hajszalerekre is: minden látogatás bővíti az emberek közötti – komák, sógorok, barátságok, szerelmek alkotta – hálót.

A szegedi fiatalok, az iskolai osztályok, vagy éppen a vállalkozók ugyanúgy gondolhatnák: Bethlen Gábor szülőházát vagy Vajdahunyad várát bármikor megnézhetik, s kirándulás közben útba ejthetik a Dévai Szent Ferenc Alapítvány valamelyik „házát”, ahol vendéggént fogadják őket, ugyanakkor megismerhetik, és sokféle módon segíthetik az ott élő vagy a délutánjaikat ott eltöltő gyerekeket. – Mi ott idegenvezetést is adhatunk, de néptánccsoportunk is van, s a táncosaink szívesen föllépnek itt vagy bárhol, ahova hívják őket... – hozott egy újabb példát a kölcsönösségre *Böjte Csaba*.

„Menjetek és tanítsatok!”

Négy ferences szerzetes él Déván. A 810 éve, 1209-ben alapított ferences rend nem tartozik kifejezetten a katolikus egyház „tanító rendjei” közé.

– Jézus, mielőtt mennybe ment volna, azt mondta a tanítványainak: „Menjetek és tanítsatok minden népet!” Az oktatás, a nevelés Isten akarata – válaszolta *Böjte Csaba*, amikor azt kérdeztük: miben látja egy szerzetes és egy pedagógus feladatának a hasonlóságát és különbözőségét. – Ugyanaz az alapcél: a jól kiművelt emberfőnek több esélye van az életben boldogulni.

Lelkiség napot többször is tartott már a „Csillag”-nak nevezett Szegedi Fegyház és Börtön falai között Böjte Csaba (<http://old.bv.gov.hu/masodszor-hozta-el-a-karacsony-uzenetet-a-csillagbortonbe-bojte-tya>). Sok-sok előadásához hasonlóan a saját életéből vett példákkal a „karácsony üzenetét” vitte az elítélteknek is. A „Csillagban” gyűjtött tapasztalatát összegezve hangsúlyozta: az ottani 1600-1700

elítélt és fogva tartott átlagbüntetése 11 év 8 hónap, ugyanakkor az átlag iskolázottságuk nem éri el a 6 osztályt. Szerinte ebből világosán lehet látni: az a gyerek, amelyik az oktatás jótékony hatásából nem annyira részesül, lehet, hogy nem adófizető állampolgár lesz, hanem talán börtöntöltelék.

– Köszönet jár mindenkinek, aki a gyerekeinkkel foglalkozik – hangsúlyozta a szerzetes. – Mert a gyerek olyan, mint a tűzre tett étel: ha nem keveri az ember, akkor odaég - fogalmazott. A szerzetes szerint a gyerek – minél többen foglalkoznak vele, vagyis – minél több kézen megy keresztül, annál finomabb lesz.

Az SZTE több kutatócsoportja foglalkozik a pedagógiai módszerek megújításával. Ezekre az eredményekre – Böjte Csaba szerint – azok az állami iskolák is fogékonyak lehetnek, ahol a Dévai Szent Ferenc Alapítvány által patronált gyerekek tanulnak.

– A román államnak vagy a magyar pedagógusszövetségnek megvannak a maga eszközei és prioritásai, amik alapján dolgoznak. Hozzánk délután érkeznek a gyerekek, akkor foglalkozunk velük. A mi szerepünk más, mint a pedagógusoké, mert mi a szülőket helyettesítjük az olyan gyerekek életében, akiknek a családjában szükség van erre – hangsúlyozta *Böjte Csaba* ferences szerzetes. – Remélem, hogy a Szegedi Tudományegyetemmel most induló együttműködés olyan ajtót nyit ki, amelyen keresztül sokkal többen jönnek át, mint eddig, s nem csak pedagógusok, illetve azt gondolom, mi is egy olyan kaput tárunk ki, ami a romániai magyar oktatásnak is jót tesz.

*SZTEinfo – Újszászi Ilona
Fotók: Ocskó Ferenc*

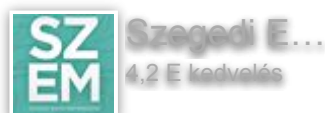
Az SZTE Juhász Gyula Pedagógusképző Kar és a Dévai Szent Ferenc Alapítvány közötti együttműködésről, az ezt bemutató sajtótájékoztatóról, Bójte Csaba itteni látogatásáról a képgaléria megtekinthető itt (<https://www.flickr.com/photos/jgygpk/albums/72157710707609087>); az összefoglaló videó megtekinthető itt (<https://vimeo.com/358289902>).

Korábban írtuk:

Bójte Csaba szemeszternyitó előadást tart az SZTE Juhász Gyula Pedagógusképző Karon (</sztehirek/2019-szeptember/bojte-csaba?folderID=49622&objectParentFolderId=19355>)

[Cikk nyomtatás](#)[Link küldés](#)[Tetszik 0](#)[Tweet](#)

Kövess minket!

Tetszik az oldal

Az ismerőseid közül te lehetsz az első, akinek ez tetszik.